

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ

Πᾶσα αἵτις δεκτή ὑπὸ ἰδιαιτέ-
ραν συμφωνίαν.

Αἱτήσεις ἀπευθυνταί:
Ἑρμ. «Ἀνάστασις» Ἀργοστολίον.

Συγτάκτης

Μ. Σ. ΑΝΤΥΠΑΣ

Τιμᾶται λεπτὰ 10.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἔτος . . . Δραχ. 40.

Ἀλλοδαπῆς Φραγ. 40.

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ Μ. Σ. Ἀντύπα ἐν τῷ Λαϊκῷ
Ἀναγνωστηρίῳ ἡ «Ἰσότης» ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα.

Καὶ καὶ Κοι.

Σήμερον ἑορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου
ὅστις περιέβαλλε τὸ θεῖον μέτωπόν του μὲ ἀκάνθινον
στέφανον, καὶ ἐκουσίως περιέρρευσεν τὸ ἀποστράπτον
πρόσωπόν του μὲ τὸ ἀθάνατον αἷμα περ ἐξέπλυνε
ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους ἀκαθαρσίας τὰς ὁποίας εἶχον
συσσωρεύσει οἱ αἰῶνες ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς ψυχορ-
γούσης ἀνθρωπότητος.

Σήμερον ἑορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου
ὅστις ἐκουσίως ἐπότισεν τὸ γλυκύτατον στόμμα Του μὲ
ὄξος καὶ πικρίαν ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ
τῆς κακίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ.

Σήμερον ἑορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου
ὅστις ἐνεπτύσθη καὶ ἐσταυρώθη ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν
ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τὴν ὑλοφρο-
σύνην.

Χιλιάδες χιλιάδων ἐτῶν εἶχον παρέλθῃ ἄνωθεν τῆς
ῥάχως τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς οὗτος νὰ δυνήθῃ νὰ
σχίσῃ τὰ σκότη ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκλαίει καὶ ὠδύρε-
το διὰ τὸ ἔγκλημα τὸ ὅποιον ἦτο ὁ μόνος σκοπὸς
Του καὶ τὸ μόνον σημεῖον εἰς τὸ ὅποιον διηυδύνετο,

Τόσα εἶχον παρέλθῃ ἔτη καὶ ἡ ταλαίπωρος ἀν-
θρωπότης ἐγονυπέτει, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν πιεζομένων,
ἐνάντιον τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ μίσους.

Αἱ μὲν αἱ θεαὶ πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ὁποίων προσ-
κύνετο τὸ λογικὸν τοῦτο ἀπειρώμελλον σῶμα ἦσαν
ἡ «Μωρὰ καὶ ἡ Κακία».

Σήμερον λοιπὸν ἑορτάζομεν τὸν θάνατον τῶν ἀλ-
λάλων τούτων θεῶν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ
ἰδεώδους Θεοῦ τοῦ Ἀθανάτου Ναζωραίου.

ὦ Μέγιστε Διδάσκαλε!

ὦ Οὐράνιε Μάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ! Ποία γλῶσ-
σα καὶ ποῖον στόμμα δύναται νὰ μαρτυρήσῃ τὴν γλυ-
κύτητα ἣν μετέδωσαν οἱ λόγοι Σου στήν ταλαίπω-
ρον ἀνθρωπότητα;

Ποία διάνοια δύναται νὰ σκεφθῇ τὸν φοβερὸν
σεισμόν ὃν ἐπροξένησεν ἡ θεία διδασκαλία Σου χω-
ρὶς νὰ καταληφθῇ ἀπὸ ἔκστασιν καὶ θάμβος.

Ποῖος Νοῦς δύναται, ἀνερχόμενος εἰς τὸ ὕψος
τοῦ Συμβολισμοῦ τῆς Ἀναστάσεως Σου, νὰ μὴ κυ-
ριενθῇ ἀπὸ αἰσθημα λατρείας καὶ θείας εὐχαρι-
στήσεως;

Περὶ τούτου θέλομεν ὁμιλήσῃ τὴν ἐσπέραν ταύ-
την, περὶ τοῦ συμβολισμοῦ καὶ τῆς σημασίας τῆς «Ἀ-
ναστάσεως τοῦ Χριστοῦ» θὰ πραγματευθῶ ἐν ὀλί-
γοις ἀπὸ τῆς ἑδρας ταύτης καὶ θὰ προσπαθῶ ὅσον
ἔνεστιν νὰ καταστῶ καταληπτὸς εἰς ὅλους Ὑμᾶς.

Σὰς παρακαλῶ δὲ θερμῶς πάντας, καὶ τοὺς ἄγαν
θεϊστὰς καὶ τοὺς πόρω τῶν δεισδαιμονιῶν ἀπέχον-
τας, νὰ μὲ ἀκούσητε μετὰ προσοχῆς καὶ χωρὶς νὰ
προσηλωθῆτε ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν εἰς ἄλλην τινα
σκέψιν διότι τὸ θέμα τοῦτο δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνή-
θως ἀκουομένων οὔτε εἰς τὰς Ἐκκλησίας οὔτε εἰς
τὰς ἐν ὑπαίθρῳ διαλέξεις, εἶνε δὲ ἡμπορεῖ νὰ εἴπη τις
ἐκ τῶν ἰδιοτρόπων καὶ ἰδιορύνμων.

Ἵνα καταλλήλως φθάσω εἰς τὸ κύριον μέρος τοῦ
θέματός μου ἀνάγκη νὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ περιερ-
γασθῶ ὀλίγον τὸν Βίον τοῦ Ἀθανάτου διδασκάλου;

Ὁ Βίος τοῦ Ἰησοῦ τρία μεγάλα σημεῖα φέρει
τρεῖς μεγάλας περιόδους γράφει τρεῖς μεγάλους στα-
θμούς ποιεῖ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΛΕΤΗΡΕΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.55.Φ4.0014.Υ1.0013

Ἀναφαίνεται ὡς Διδάσκαλος καὶ αὕτη ἡ ἐ-
διότης τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἡ πρώτη περίοδος τοῦ βίου
του καθ' ὅσον τὰ πρὸ τῆς περιόδου ταύτης εἰσὶν σκο-
τεινὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἀμφίβολα,

Ἀναφαίνεται ὡς Μάρτυς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ
αὕτη εἶνε ἡ δευτέρα περίοδος τοῦ Βίου Του,

Ἡ δὲ τρίτη εἶναι ἡ Ἀνάστασις Του περὶ ἧς θὰ
ὁμιλήσωμεν,

Πρὶν ὅμως φθάσωμεν εἰς τὸν τρίτον τοῦτον σταθ-
μὸν ἀνάγκη νὰ διέλθωμε διὰ τῶν δύο προηγουμένων.

Ὁ Χριστὸς ἀναφαίνεται τὸ πρῶτον ὡς Διδάσκα-
λος, Διδάσκαλος δὲ τὸσον ἥρεμος, τὸσον ἀμνησικά-
κος, τὸσον γλυκὺς καὶ δίκαιος ὅσον οὐδέποτε ὑπῆρ-
ξεν ἄλλος τις.

Ἡ Διδασκαλία Του εἶνε «ἡ Ἠθικὴ, ἡ Ἀγάπη,
ἡ Δικαιοσύνη,

Ἀλλὰ τὰς τρεῖς μεγάλας ταύτας ἐννοίας τὰς ἐν-
νόει ἄραγε ὁ Ἰησοῦς ὡς τὰ ἡννόουν οἱ Σοφοὶ καὶ
Νομοθέται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης;

Ὅχι!

Ἐκεῖνοι ἐδίδασκον τὴν ἠθικὴν, τὴν Ἀγάπην, τὴν
Δικαιοσύνην περιορισμένως, τὰς ἐδίδασκον μὲ ὅρια
καὶ πλήρεις κηλίδων ἃς ἐθεώρουν ἀναγκαίας καὶ φυ-
σικὰς!

Ναί! ἐδίδασκον τὰς ἐννοίας ταύτας ὡς ἀναγκαίας
νὰ ὑπάρχωσι μεταξὺ τῆς οἰκογενείας καὶ μεταξὺ τῶν
ἀτόμων τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὴν φυλὴν ἢ τὴν Πα-
τρίδα, ἐχώριζον ἐκκληίδουν δηλ. τὴν Δικαιοσύνην καὶ
τὴν Ἀγάπην μὲ τὰς κηλίδας τοῦ χωρισμοῦ τὸν ὁποῖ-
ον ἐξ ἀνάγκης φέρει ἡ Πατρίς καὶ ἡ Φυλὴ, καὶ τοι-
οντοτρόπως ἐνῶ ἐνόμιζον ὅτι ἐδίδασκον καὶ ἐνομοθε-
τοῦν τὴν ἀγάπην, τοῦναντίον ἐδίδασκον καὶ ἐνομο-
θέτοῦν τὸν χωρισμὸν, τοὺς πολέμους, τὰς σφαγὰς καὶ
τὰ ἐπακόλουθα τούτων ἐγκλήματα, ἰδοὺ ἐγὼ θὰ προ-
σπαθῇσω νὰ γίνω καταληπτότερος:

Πρὶν τοῦ Χριστοῦ μεγάλοι Σοφοὶ καὶ Νομοθέ-
ται ἦσαν παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καὶ
Αἰγυπτίοις καὶ πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ἑλλήσι, τι-
νὲς μάλιστα τούτων ὡς ὁ Μωϋσῆς, ὁ Δαυὶδ, ὁ Κομ-
φούμιος, ὁ Βούδας, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων καὶ τι-
νες ἄλλοι ἀνῆλθον εἰς ὑψηλὸν σημεῖον ἠθικῆς καὶ
Σοφίας, οὐδεὶς ἐντούτοις τούτων ἠδυνήθη νὰ ἀνέλ-
θῃ εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς Δικαι-
οσύνης, οὐδεὶς τούτων ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ μὲ τὴν ἔντα-
σιν τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Μωϋσῆς παραδείγματος χάριν δεκάπενταετῆς
φονεύει καὶ διὰ τῆς σφαγῆς ἐλευθεροῖ τὸν Λαὸν Ἰ-
σραὴλ, τὸν βλέπομε τοῦτέστιν ἔχοντα τὴν ἰδέαν ὅτι
ἡ Δικαιοσύνη κτῆτε διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῆς ῥομ-
φαίας καὶ τῶν πληγῶν! ἐνῶ τὸν Χριστὸν παιδίον
εἶπε ὅτι, τὸν βλέπομε διδάσκοντα ἐν ταῖς Συναγω-
γαῖς ὅτι μόνον διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ διὰ τῆς ἐμ-
φανεύσεως τοῦ δένδρου τῆς ἀγάπης μέσα εἰς τὰς καρ-

δίας μας θὰ δυνηθῶμεν νὰ γενθῶμεν τὴν Δικαιοσύ-
νην τὴν ὁποίαν ὁ μὲν Μωϋσῆς θέλει μόνον διὰ τὸν
Ἰσραὴλ ἐνῶ ὁ Χριστὸς τὴν θέλει δι' ὅλην τὴν ἀν-
θρωπότητα κραυγάζων «οὐκ ἔνει Ἑλλήν ἢ Ἰουδαῖος
οὐκ ἔνει Ἐλεύθερος ἢ Δούλος». Δι' ἐνὸς μεγάλου
κτυπήματος κόπτει τὸ νέφος τοῦ σκοτίους μὲ τὸ ὁ-
ποῖον περιεβάλλετο ἡ πραγματικὴ Δικαιοσύνη, καὶ
ἐκεῖθε φαίνονται καταργημένοι καὶ Πατρίδες καὶ Φυ-
λαὶ καὶ αἱ Κοινωνικαὶ ἀνισότητες!

Δὲν ὑπάρχουν Ἑθνη λέγει ὁ Χριστὸς, ὅχι!

Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνεξαρτήτως θρησκείας καὶ
Φυλῆς εἰσὶν ἀδελφοί.

Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι καὶ δὲν πρέπει νὰ
ὑπάρχωσι κύριοι καὶ δούλοι· πρέπει φωνάζει μὲ τὸ
γλυκύτατον στόμμα Του καὶ γράφει μὲ τὸ Θεῖον αἷ-
μα του νὰ ἀγαπᾷ ὁ εἰς ἄνθρωπος τὸν ἄλλον ὡς τὸν
ἑαυτὸν τοῦ «ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν»,
ἐρωτώμενος δὲ τίς ὁ πλησίον, ἀπαντᾷ, πλησίον εἶνε
καὶ ὁ Ἰουδαῖος καὶ ὁ Ὀθωμανὸς ἀρκεῖ νὰ ποιῇ τὸ
καλὸν, ἐνῶ ὁ γείτων σου ἂν ποιῇ τὸ κακὸν
καὶ πλεονεκτεῖ δὲν εἰσέρχεται ποτε εἰς τὴν βα-
σιλείαν τῆς Δικαιοσύνης!

Βλέπετε εἰς ποῖον σημεῖον φθάνει ἡ Δικαιοσύνη
καὶ Ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα δὲ ἔτι μᾶλλον μὲ ἐννοή-
σητε Σᾶς ἀναφέρω ὅτι ποτε ὁ Χριστὸς κατηγορήθη
ὅτι ἦλθεν ἵνα καταλύσῃ τὸν Νόμον τοῦ Μω-
ϋσέως, καὶ τότε ἀπήντησεν «δὲν ἦλθον νὰ καταλύ-
σω ἦλθον νὰ συμπληρώσω», πλὴν τοιαύτη καὶ το-
σαύτη συμπλήρωσις ἦτο ἐκείνη ἣν ὁ Χριστὸς ἔκαμε
εἰς τὸν δεκάλογον ὥστε σχεδὸν νὰ δύναται νὰ
ὀνομασθῇ ἀνατροπὴ ἃς μὴ θορυβοῦν ἡ καρδιά Σας
Καὶ καὶ Κοι, θὰ σᾶς ἀποδείξω ἀμέσως ὅτι λέγω ἀ-
λήθειαν: ἰδοὺ

Ὁ Νόμος τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε συμπλήρωμα
τοῦ Νόμου τοῦ Μωϋσέως, εἶνε τοῦναντίον ὁ Νόμος
τοῦ Μωϋσέως παράρτημα τοῦ Νόμου τοῦ Ἰησοῦ!

«Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν» ἐδῶ ἐγ-
κενται οἱ Νόμοι καὶ οἱ Προφῆται εἶπεν εἰς τὸν Νο-
μικὸν ὁ Ναζωραῖος!

Ἐπομένως ἀφοῦ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν γενικὸν Νό-
μον εἰσέρχονται ὅλοι οἱ Νόμοι καὶ οἱ Προφῆται, εἰ-
σέρχεται ἐξ ἀνάγκης καὶ ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸν Δεκάλο-
γον!, ἵνα δὲ ἐναργέστερον ἴδῃτε τοῦτο ἀκολουθήσα-
τέ με εἰς τὸν συλλογισμόν μου!

«Οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις οὐ μοιχεύσεις οὐκ ἐ-
πιθυμίσεις οὐδὲν ἀνῆκον εἰς τὸν πλησίον σου, λέγει ὁ
Μωϋσῆς: διδάσκει δηλαδὴ ὅτι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος θέλῃ
νὰ ζῇ ἐν Δικαιοσύνῃ καὶ Ἀγάπῃ πρέπει νὰ μὴ ἐν-
ωχλῇ τὸν πλησίον του: Ἐρωτῶ

ὑποθέσατε ὅτι ἐφαρμόζομεν τὸν Νόμον τοῦτον,
καὶ δὲν φονεύομε καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμε τὴν περιουσίαν
τοῦ γείτονός μας, ἐφημερόσθῃ διὰ τοῦτον ἡ Ἀγάπη
καὶ ἡ Δικαιοσύνη; ὅχι!

ΕΚΔΟΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ὁ Χριστὸς λέγει ἓνα μεγάλο ὄχι!

Πρῶτον διότι γείτονα δὲν θεωρεῖ μόνον τὸν Ἰουδαῖον καὶ ἐπομένως τὸ οὐ φονεύσεις κτλ. ἐξαλλοῦται εἰς εὐρύτερον ὀρίζοντα, καὶ δεύτερον διότι δὲν ἀρκεῖ τοὺς ὁμοίους οὓς ἡ φύσις γεννᾷ ἀδυνάτους κατὰ τὴν διάνοιαν ἢ τὸ σῶμα, τοὺς ἀδελφούς τοὺς ὁποιούς, ἢ κακῇ κατάστασις τοῦ καθ'ἑαυτοῦ ἢ τὸ δύσκολον τῶν περιστάσεων, βοντάει εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν, δὲν ἀρκεῖ, τούτους λέγει ὁ Χριστὸς ἡμεῖς οἱ ἰσχυρότεροι νὰ μὴν φονεύωμεν ἢ νὰ μὴ κλέπτωμε κτλ. ἀλλὰ πρέπει διὰ τούτους καὶ τὸν ἑαυτοῦ μας καὶ τὴν περιουσίαν μας νὰ θυσιάσωμεν! ἐννοεῖτε ἤδη: ὁ μὲν Νόμος τοῦ Μωϋσέως ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ μὴ ἐπιθυμήσωμε τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου, ὁ δὲ Νόμος τοῦ Χριστοῦ ἀπαιτεῖ χάριν τοῦ πλησίον νὰ θυσιάσωμε τὴν περιουσίαν μας καὶ τὴν ζωὴν μας!

Ὁ μὲν Μωϋσῆς ἵσταται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βουνοῦ τῆς Ἀγάπης, ὁ δὲ Χριστὸς ἵσταται εἰς τὴν κορυφὴν:

Ὁ μὲν ἀναγνωρίζει περιουσίας καὶ φυλάς ὁμιλεῖ δὲ περὶ Δικαιοσύνης περιουσιμῆς μεταξὺ τοῦ Λαοῦ Ἰσραὴλ προσπαθῶν νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἐχθρούς του Φαραῶ, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς τοῦναντίον λέγει «ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι».

Καὶ σταματᾷ ἄρα γε ἐδῶ ἡ συμπλήρωσις ἢ ἡ ἀνατροπὴ τῶν τότε θεωρουμένων ἠθικῶν καὶ δικαίων Νόμων; Ὁχι! εἰς τὴν καλπάζουσαν πορείαν τοῦ Ἰησοῦ βλέπομεν ἀνατρεπομένους ὅλους τοὺς Μεγάλους καὶ Σοφοὺς καὶ ἀναποδογνριζομένους ὅλους τοὺς Νόμους τῶν! ἰδοὺ

Μετὰ τὸν Μωϋσέα ὁ Ἰησοῦς ἀρπάζει ἀπὸ τὸ περιλαίμιον τὸν φοβερόν καὶ ἀπαστραπτόντα Προφητάνακτα Δαυὶδ, καὶ τοῦ δίδει μία τέτοια κλωτσοὰ ποῦ ἀκόμη τοῦ ποιοῦντε τὰ πλευρά του ὅς ὅποιο μέρος τῆς παραδείσου καὶ ἂν εὐρίσκεται!...

Τί ψάλλει ὁ φαντασιოდέστατος οὗτος ποιητὴς καὶ προφήτης; «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» ὅπερ σημαίνει ἐκδίκησιν πλήρη, φόνον εἰς τὸν φόνον, κλοπὴ στήν κλοπὴν! καὶ... ὁ δὲ Χριστὸς λέγει ἂν ῥαπισθῇς ἀπὸ τὴν μίαν παρεῖαν στρέφον καὶ τὴν ἄλλην καὶ προσθέτει, μὴ ἀποδίδετε κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀλλὰ «συνχωρεῖτε τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν».

Ὅσον χάσμα ἰδεῶν μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, ὁ μὲν καθ'ἑαυτοῦ ὡς ἠθικόν!... Νόμον τὴν ἐκδίκησιν καὶ τὸ ἔγκλημα! Ὁ δὲ τὴν Συγχώρησιν καὶ ἐπιείκειαν! Οὕτω δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐξακολουθεῖ προχωρῶν καὶ ἀνατρέπων ἢ συμπληρῶν ὅλα τὰ λάθη καὶ ὅλας τὰς ἀτελείας τῶν κοινωνιολόγων καὶ κοσμολόγων ὅλων τῶν αἰώνων ἐν τῇ πορείᾳ του δὲ ταύτῃ δὲν λησμονεῖ νὰ συνετίσῃ εἰς πολλὰ μέρη καὶ τὸν Κομφούκιον καὶ τὸν Βούδαν καὶ πολλοὺς ἄ-

λους καὶ οὐδὲ τὸν Σωκράτην καὶ τὸν Πλάτωνα ἀφίνει νὰ ὑπάρχωσιν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἠθικῆς εἰς τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐνόμιζεν ἡ ἀνθρωπότης ὅτι ἵστανται οἱ Σοφοτάτοι τῶν ἀνθρώπων ὡς ὀνομάζοντο,

Ναὶ οὐδὲ τούτων φεῖδεται ὁ Χριστὸς καὶ εἰς τὸν μέγαν Νόμον τοῦ Πλάτωνος «καλλίτερον καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους, καὶ ὠραιότερον καὶ γλυκύτερον, εἶνε ἡ Πατὴρ» ὁ Χριστὸς ἀντιτάσσει «μία Πατὴρ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ μία Φυλὴ» Πατὴρ νὰ ᾖ ἡ Γῆ, καὶ Φυλὴ ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα χωρὶς ἐμπόδια καὶ χωρὶς ὁρια: μία πόλις λέγει ἡ Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ εἰς πολίτης!

«Δὲν ἀνῆκω εἰς γονεῖς εἰς ἔθνους Κοινωνίαν, Εἰς μίαν πόλιν γῆς εἰς ἓν πλάσματων εἶδος, Πολίτης εἶμαι γενικὸς τῆς γενικῆς Πατρίδος», Αὐτὰ ψάλλει ὁ Χριστὸς.

Ὡ θεῖε Ναζωραῖε!

Πῶς θὰ δυνηθῇ τὸ στόμμα μου νὰ ψάλλῃ τὸ ἀπέραντον νόημα τῆς ἀνθρωπιστικῆς Διδασκαλίας Σου.

Ὡ Γλυκύτατε Διδάσκαλε πῶς θὰ δυνηθῇ ἡ ἀσθενὴς μου διάνοια ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀχανῆ ὕψη τῆς Ἀληθείας καὶ Δικαιοσύνης εἰς τὰ ὁποῖα ἀνῆλθεν ἡ θεία Διδασκαλία Σου;

Πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ καρδιά μὲν θέλει πλὴν ἀρνεῖται ἡ διάνοια καὶ τὸ στόμα μου;

Τίνος τὴν βοήθειαν νὰ ἐπικαλεσθῶ;

Ὡ Δόριζα τοῦ ὁποῖου τὴν μεγάλην Ψυχὴν βλέπω εἰς τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμούς τῆς εἰκῶνος Σου; Ὡ ἀείμνηστε τῆς Κεφαλληνίας μελῖντε Διδάσκαλε, ἐγέρθητι! ἐγέρθητι! ἵνα καὶ πάλιν τὸ γλυκύτατον στόμμα Σου ὡς ἄλλοτε ποτὲ ἔψαλλε ἐκ τῶν πυλῶν τῆς Μητροπόλεως Ἀργοστολίου τὸν Θεὸν μας Διδάσκαλον, ἵνα καὶ τώρα λέγω ἐκ τῆς ἔδρας ταύτης ψάλλῃς τὸν Ἀθάνατον Νομοθέτην, καὶ ἵνα ἀναβιβάσῃς τὴν ιδεώδη Διδασκαλίαν Του εἰς τὴν πρέπουσαν βαθμίδα τοῦ ὕψους τῆς. Ἐγέρθητι λοιπὸν, ἀναπλήρωσον τὴν ἐμὴν ἀδυναμίαν καὶ ἔλλειψιν! Δὲν ἀποκρίνεσαι Διδάσκαλε γλυκύτατε; κοιμᾶσαι τὸν αἰώνιον ὕπνον!...

Ὡ Φύσις Φύσις! ὦ σκληρὰ Μητρονιά! φονεύεις τὰ μέγала Σου Τέκνα!, ἀρπάξεις τοὺς μεγαθύμους υἱούς Σου, τοὺς ἀρπάξεις διότι δὲν ἀντέχουν εἰς τὰς ιδιοτροπίας καὶ τὰς ἀδικίας Σου! κρατεῖς δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας Σου καὶ γαλονχεῖς τοὺς ἀνοήτους καὶ σκληροὺς καμαρωμένους Σου γυιούς! Τέλος πάντων ὀφείλομεν νὰ ὑποκύνωμεν εἰς τοὺς Νόμους τῆς Μεγάλῃς Μητρὸς Φύσεως, ἐφ' ὅσον δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀποφεύγωμεν!...

Καὶ ἤδη ἡ ἀμὴ Σὺς ἀπασχολήσω περισσοτέ-

ρον ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ συμπαιρένω τὸ μέρος τοῦτο ὡς ἐξῆς :

Ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν ιδιότητα Διδασκάλου γενικοῦ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, Διδασκάλου διδάσκοντος ἐξ ἴσου πάντας καὶ μεριμνῶντος δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαρτήτως Φυλῆς καὶ Θρησκείας, καταγωγῆς-θέσεως :

Καταργεῖ τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς καὶ τοὺς πολέμους, ἀνακηρύσσει μίαν Πολιτείαν περιλαμβάνουσαν ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα,

Καταργεῖ τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ ἀνακηρύσσει ὅτι ὁ « πρῶτος εἶνε ὁ ὕστατος » καὶ « μέγιστος ὁ ὠφελιμότερος ».

Ὅριζει ὡς παγκόσμιον Νόμον τὴν Ἀγάπην, καὶ ὡς Ἀπόλυτον Μονάρχην τὴν Δικαιοσύνην καὶ Καταλήγει ἡ διδασκαλία του.

« Ἐστέ ἀδελφοί ! ἐστέ ἐλεύθεροι ! ἐστέ ἴσοι !

Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου τούτου εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἐξετασθήσεται ὁ δεύτερος σταθμὸς τοῦ Βίου τοῦ Χριστοῦ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ ΑΓΓΟΣΤΟΛΙΟΥ

Η « ΙΣΟΤΗΣ »

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διήλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀναγνωστηρίου ἐνώπιον πολλῶν Κῶν καὶ Κων ὁ Καθηγητὴς Ἀντώνιος Καλαύριος, τὸ θέμα του ἦτο « τὸ περὶ ὠφελείας τοῦ φυτικού Βασιλείου ». Ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ γλυκύτης τοῦ ὕψους του συνήρπασαν καὶ κατέλθεζαν ὅλο τὸ ἀκρατήριον ἐκεῖνο ὑπερμετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ἐξεργάγη εἰς ζωηρὰ καὶ εἰλικρινῆ χειροκροτήματα.

Λυπούμεθα μὴ ἔχοντες χρόνον ἵνα δημοσιεύσωμεν τὴν πλουσίαν γνώσεων καὶ ὠφελείας ταύτην ὁμιλίαν δι' ἧς ὁ εὐγενὴς ὁμιλητὴς ἀφοῦ ἀνέπτυξεν ὅλας τὰς ιδιότητας καὶ ὅλας τὰς ὠφελείας τὰς ὁποίας τὸ φυτικὸν Βασίλειον περιέχει εἰς τὸ ζωϊκόν, κατέληξε εἰς παραίνεσιν πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ μεγάλους πολίτας, τοῦ νὰ μὴ ἐγγίῃσι καὶ τραυματίῳσι τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ, εἰπὼν ὅτι οὗτοι εἰσὶν δολοφόνοι τῆς ζωῆς καὶ τῆς υγείας, προτρέψας τοὺς γονεῖς νὰ ἀνατρέψωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα ὡς δεῖ συντρέχοντες τὴν ἐργασίαν τῶν Διδασκάλων εἵτινες μόνοι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐμπνεύσωσι μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῶν μικρῶν ἀκρατῶν τῶν τὸ σέβας τὸ ὅποιον ὀφείλωσι νὰ ἔχωσι πρὸς πᾶν ὅτι ὠφελεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὴν πρόοδον.

Ἡ « Ἀναστασις » συγχάριε τὸν εὐγενῆ Καθηγητήν.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ.

Κ. Συγκάτα τῆς « Ἀναστάσεως » δημοσιεύσατε πορκαλῶ τὰ κατωτέρω.

Εἰς τὸ « Ζήνων » εἴδωκεν παράδοξον ἀγγελίαν ! ὅτι, οἱ

ξυλεύποροι κ. κ. Μπλέσσας καὶ Βανδῶρος, ἐκπίπτουσι τὰς τιμὰς τῆς ξυλείας συνεπεία τῆς ἐκπτώσεως τοῦ συναλλάγματος !

Ἐὰν τοῦτο ᾖ ὁ ἀληθὲς τότε ἔπρεπεν ἡ ἐλλάττωσις τῶν τιμῶν τῆς ξυλείας νὰ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦτέστιν τῆς κατρακυλίσσεως τοῦ συναλλάγματος, τισσούτον δὲ μᾶλλον δὲν δικαιολογεῖται ἡ ὑποβίβασις τῆς ἀξίας τῆς ξυλείας τῶν ξυλεμπόρων τούτων καθόσον ἐγένετο πρὶν ἢ γίῃ ἐκ μέρους τῶν οὐδεμὴ νέα παραγγελία.

Ἰδιὸν δὲ τί ἡ λογικὴ μά; ἄγει νὰ συμπαιράνωμεν :

Ἐπειδὴ οἱ Ἀδελφοὶ Λευκοκόιλοι, οἱ γνωστότατοι Ἀρχιτέκτονες καὶ Γλύπται μὴ δυνάμενοι νὰ ἀνθέξωσι εἰς τὴν κακὴν ποιότητα καὶ εἰς τὸν σκληρότατον ὕψωμον τῶν τιμῶν τῆς ξυλείας εἰς ᾧ μοροπολιτικῶς πωλοῦντα τὰ καταστήματα ταῦτα τὰς εἰχον ἀναψιδάσῃ, ἡγαγκάσθησαν νὰ ἰδρῶσιν ἕλιον ξυλεμπορικὸν Κατάστημα εἰς τὸ ὅποιον, καθὼς εἰδικὴ γνῶσις τῶν ξύλων, ἐκόμισαν ξυλείαν ἔχουσαν ὅλας τὰς ιδιότητας τῆς καλλίστης ποιότητος καὶ ἀντοχῆς, ξυλείας τῆς ὁποίας ἀμφιβάλλομεν ἂν μέχοι τοῦδε οὐδὲ μᾶκρότερον ἔτυχε νὰ ἴδωσι τὰ προτερήματα οἱ κ. κ. Μπλέσσας καὶ Βανδῶρος καθὼς μὴ γνῶσις τῶν ιδιοτήτων τούτων.

Εὐλόγητος λοιπὸν καθίσταται ἡ αἰτία ἕνεκεν τῆς ὁποίας ἐπῆλθεν ἐκ μέρους τῶν ἀνωτέρω ξυλεμπόρων ἡ ἐκπτώσις τῶν τιμῶν ! Ὑποτιθεμένου δηλ. ὅτι ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ ἐκπτώσις αὕτη θὰ φέρῃ ζημίαν τινὰ εἰς τοὺς ἀνωτέρω εὐπόρους, εἶναι βέβαιον ὅμως ὅτι μὴ δυνάμενων νὰ ἀνθέξουν εἰς τὸν, ἐξ ὑπολογισμοῦ τοῦτον συναγωνισμόν, τῶν Λευκοκόιλων, ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ πρῶτον καθεστῶς ἥτοι εἰς τὸ μονοπώλιον τῶν σκληρῶν καὶ λίαν ἐναποταμιευτικῶν τιμῶν ᾧ εἶχον ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει οἱ κ. οὔτοι.

Ἦδη ἡ Κοινωνία ἃς λάβη ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ ᾧ μὴ θελήσῃ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς, διὰ τῆς ὑποστρίψεως τῆς, παιγνιδίου τὸ ὅποιον εἶνε ὁμοιον μὲ τὸν δόλον τὸν προσφερόμενον ἀπὸ τοῦ ψαράδος στὰ δυστυχῆ ψάρια !

Μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως

Γεο. Καταστήης.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ.

Μιχαὴλ Ἰνφάντες ὀφίχθεις ἐκ Κερκύρας παραμένει ἐν τῷ Ἑργασίῳ ἐπίπλων τοῦ κ. Ἰωάννου Λαμπίρη. Ὁ ἄριστος οὗτος ἐπιπλοιστὴς ἀναλαμβάνει τὸν στολισμὸν παντὸς εἶδους ἐπίπλων ἐγγυόμενος διὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν σιερειότητα τούτων.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην τούτου διευθυνθήτωσαν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Καταστήματι.

Αὔριον Κυριακὴν περὶ ὥραν 8 καὶ 1)2 μ. μ. ὁμιλήσει ἐν τῷ Λαϊκῷ Ἀναγνωστηρίῳ ὁ κ. Καμῆλλος Δελλαδέτοιμας περὶ θέματος ἀφροῦντος σπουδαίαν κοινωνικὴν ἑλλειψιν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ